SPORTUL
Magazin

MATTY

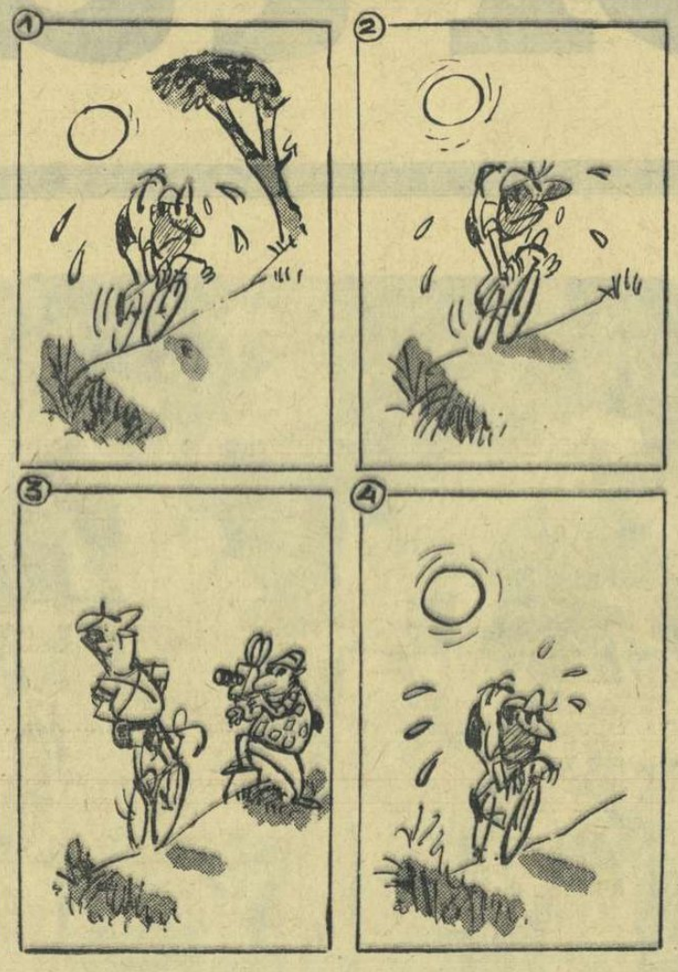

duminicile unui nesportiv

E i, vor spune cititorii nedumeriți de titlul „duminicii" mele de azi, chestia asta cu muzica electronică se potrivește într-un ziar sportiv ca nuca în perete! Cu toate acestea, lucrurile nu stau tocmai așa. Nu stau tocmai așa, deoarece ceea ce vreau să spun despre muzica electronică se potrivește cu o anumită mentalitate sportivă nu ca nuca în perete, ci ca mușcata în fereastră sau ca greierul în tindă.

Și, iată de ce: am primit zilele acestea de la Universitatea din Illinois o înregistrare pe disc de muzică electronică. Autorii ei aparțin generației care, acum cinci sau zece ani, era socotită „de mari speranțe". Și fiindcă speranțele acestea i-au fost avansate din plin, o dată cu posibilități infinite de a compune după pofta inimii, tinerii de ieri, ajunși acum la maturitate, s-au apucat să scrie tot felul de năzbîtii, care de care mai năstrușnice, din dorința de a nu rămîne mai prejos de maeștrii universali care au creat, odinioară, un Don Juan, o Simfonia a IX-a, un Crai al ielelor, un Recviem german, o Salomee, niște Reflexe în apă, un Moise și Aron, împreună cu multe alte comori de artă și vis. Dar fiindcă au pierdut din vedere că sunetele din care își construiesc piesele nu au nici o valoare în sine, ci doar raportate la intelectual și la simțirea omenească, au dat naștere la niște combinații hibride, extraordinare fără îndoială din punctul de vedere al efectelor sonore, al îmbogățirii universului acustic, însă fără nici o relație logică cu arta propriu-zisă a muzicii. Au procedat ca și cum un savant și fin analist al culorilor ar fi scos cu lama cuțitului straturile de pastă de pe pînzele lui Rubens, Goya sau Delacroix, distrugînd compoziția, linia, expresia și nuanțele lor, pentru a reconstitui culorile folosite de pictori într-un mozaic abstract, fără alt scop decît acela al obținerii unor efecte vizuale șocante.

MUZICĂ ELECTRONICĂ

Am ascultat o dată, de două ori, de mai multe ori, chiar, discul cu înregistrări de muzică electronică și mi-am spus că, prin electronism, concretism, și altele similare, muzica n-a cîștigat, deocamdată, mare lucru. A cîștigat cel mult radioul, televiziunea, filmul și teatrul, care au nevoie în activitatea lor de o muzică aplicată, ilustrînd prin ea zgomotele din natura fizică și socială, anumite tensiuni ale nervilor care nu au de-a face cu ceea ce numim, în mod curent, o stare sufletească sau o dispoziție emotivă.

Acum, ce are a face electronismul muzical cu sportul? Există între ele o trăsătură comună: exagerarea importanței îndeletnicirii luate ca scop în sine. Muzicienii din Illinois au renunțat la legăturile lor cu arta în momentul în care și-au închipuit că experiențele lor au o valoare unică chiar fără a fi înțelese și gustate de oameni, chiar fără să exprime nimic altceva decît sunete, vijîituri, poate corul furiilor din mlaștinile de la Stymphalis, în timp ce unii sportivi au întors spatele umanității în clipa cînd s-au amăgit că totul converge spre performanță, că minutele și secundele duratei competițiilor ar fi acel „maximum et optimum" către care tinde speța noastră cugetătoare și făuritoare de atîtea miracole.

Acești sportivi, care, urmărind recordul, pierd din vedere armonioasa lor dezvoltare fizică și spirituală, pilda morală pe care efortul și stăruințele lor o oferă semenilor ce clădesc civilizația și cultura, se „electronizează" în cele din urmă ei înșiși. Devin niște roboți ai mitului performanțelor, bieți pioni pe vasta tablă de combinații a cluburilor profesioniste, pe care nu omul și evoluția lui prin sport le interesează, ci doar recordurile și beneficiile ce se pot realiza de pe urma lor.

Nu știu dacă despre acești roboți ai sportului a rostit cineva vreun cuvînt de duh și osîndire. Despre ceilalți însă, roboții muzicii electronice, un critic francez a observat plastic:

— Cînd vulturii dorm, sînt bune și giștele din Capitoliu!

Fiindcă-i duminică și fiindcă-i primăvară, voi lăsa „giștele" electronice să se odihnească, și-am să urmăresc zborul unuia din vulturii muzicii închis în microbrazda discurilor.

George SBÂRCEA

Pregătiri școlare la Farul

Mulți dintre jucătorii echipei de fotbal Farul Constanța sînt studenți la cursul fără frecvență sau își dau ultimele examene la aceleași cursuri, de liceu. În timpul lor liber se întîlnesc și se pregătesc în vederea apropiatelor examene. Ing. Cicerone Manolache, cel mai virstnic jucător, acordă cu plăcere ori de cîte ori este nevoie consultații colegilor săi de echipă. În fotografia noastră, un moment dintr-o asemenea consultație cu fotbaliștii Tufan, Pleșa, Dumbravă și Unguroiu.

Foto: T. ROIBU

Convorbiri cu domnul Gore

SCHIMB DE LOCURI

— Cîțiva boxeri profesioniști din Trieste, în cap cu proaspătul campion mondial Nino Benvenuti, au hotărît mai deunăzi să se constituie într-o echipă de fotbal.

— Și ce-i de mirare? — face dl. Gore. Parcă fotboliștii din campionat nu practică boxul?

ȘI TOTUȘI, E MAI MULT DECÎT UN CALAMBUR

— Ai auzit? Otto Gloria, marele antrenor de fotbal, s-a întors zilele trecute la echipa sa dintîi, Benfica. Ceea ce, firește, n-ar fi mare lucru. Am asistat în ultima vreme la atîtea întoarceri, la atîtea reveniri... Dar, aterizînd pe aeroportul din Lisabona, omul s-a văzut întîmpinat de-o sută de mii de suporteri, de flori, de urale, de pancarte, de sărutări. Presa informează că la ora aceea nu se putea circula pe aerodrom. Culoarele erau blocate de simpatizanți. Automobilele — în neputință de a mai porni. Delir.

— Ce vrei? GLORIA...

PROPUNERI PENTRU O ALCĂTUIRE REALISTĂ A ECHIPEI NAȚIONALE

— Toată lumea discută la ceasul de față (se apropie meciul cu Olanda) pe marginea echipei naționale. Care-i formula cea mai bună... Care-i cea mai potrivită tactică de joc... Care-s jucătorii cei mai capabili să ne reprezinte cu succes... Selecționata trebuie formată din fotbaliști jucînd la cluburi diferite și ne prea înțelegîndu-se deci, sau pe scheletul unui club anume, în formă acuma? Și dacă da, care dintre cluburi ar fi în măsură să asigure o comportare corespunzătoare realităților noi?

— Dacă-ar fi după mine, spune dl. G (dar nu e) eu aș alcătui formația pornind de la adevărurile fotbalului contemporan, de la legile meciului pentru puncte (mă refer la competițiile cu caracter eliminatoriu și deci uneori cam fără caracter), de la nevoile eficienței. Dac-ar fi după mine, echipa ar trebui alcătuită pe scheletul unui club. Și dacă vorbim despre schelet, cred că acesta ar trebui să-l furnizeze echipa F. C. Abatorul. O să mă-ntrebi: de ce?

— O să te-ntreb.

— Din următoarele motive:

Unu) Băieții acționează cu sînge rece

Doi) Execuțiile lor tehnice sînt capitale

Trei) ...Iar loviturile — atît cele directe cît și de colț — sînt toate de grație.

p. conf.
AL. MIRODAN

competiția „KO"

POVESTEA CUPEI ROMÂNIEI (II)

ATENȚIE: „APAR" FEROVIARII!

A doua ediție a Cupei (1934/1935) are o finală Ripensia — C.F.R. București.

Timișorenii au prima șansă. Marii adversari fuseseră scoși din luptă în fazele anterioare: Universitatea — în optimi, C.A.O. — în sferturi, Venus — în semifinale. În acest timp, cea de a doua finalistă, C.F.R. București, cantonată la Pitești, se gîndea că de la fostele sale adversare — majoritatea divizionare B — și pînă la Ripensia e cale lungă... drum de fier!

Care din cei 12 000 de spectatori ai finalei s-ar fi așteptat la o luptă epuizantă, de 120 minute, cu 11 goluri și încheiată cu victoria fotbaliștilor din București?!

Meciul începe cu o serie de faze care parcă vor să dovedească tuturor că și timișorenii știu să rateze. Și încă cum! În min. 10, Schwartz își ametește adversarii, pasează la Dobay, reprimește mingea și trage razant cu bara. 4 minute mai tîrziu, la o centrare a lui Dobay, Bindea, aflat în careul de 6 m, evită săritura portarului bucureștean și pasează lui Dobay sosit în apropiere; „Calul" nu trage în poarta goală și, pentru frumusețea fazei, pasează lui Beke, care ridică mingea peste... bara transversală! În min. 30, Ciolac, Bindea și Schwartz fac o horă în careul feroviarilor, care se încheie cu un șut bombă în bară!

Mai trec 4 minute. Feroviarii par a se trezi. Atila primește o pasă de la Barbu și se îndreaptă spre careul Ripensiei. Zombori nu e prea hotărît: să-i iasă înainte, să rămînă în poartă? Pînă la sfîrșit se hotărăște să-l întîmpine pe Atila, **„oferindu-i galant poarta goală"**, în care bucureșteanul nu ezită să trimită mingea. E 1—0 pentru C.F.R. Nu trec decît 3 minute și Medve — interul stîng al bucureștenilor — trimite un șut la care Zombori intervine defectuos, dînd posibilitatea lui Ströck să împingă mingea în plasă: 2—0 pentru C.F.R.!

Se va înregistra o surpriză? Spectatorii se indolesc, mai ales că în min. 41 Ripensia sparge ghinionul, marcînd prin Schwartz, dintr-o pasă a lui Dobay. La numai 3 minute după pauză, Bindea pulverizează apărarea feroviară și Schwartz egalează: 2—2.

În tribune se așteaptă recitalul Ripensiei, la care Dobay pare a semna uvertura în min. 51; arbitrul nu acordă însă golul, penalizînd un ofsaid imaginar... Timișorenii nu se supără și asaltează în continuare poarta feroviarilor, care par resemnați. Unul singur dintre ei e de altă părere: Georgescu — extrema dreaptă — care pleacă de la centrul terenului, **„presărîndu-i în urmă pe Lacatoș, Ilocksary, Bürger și Zombori"** (ieșit inoportun din poartă) și marcînd ușor: 3—2 pentru C.F.R. Peste cîteva minute, același Georgescu repetă isprava, cu un șut care **„îndoaie mîinile lui Zombori"** și pare că pecetluiește victoria feroviarilor: 4—2. Bindea și Dobay se pun pe treabă: în min. 65, primul își face cursa, pasează lui Schwartz și acesta — de la 3 m — trage în... bară! Un minut mai tîrziu, Ciolac trimite la Dobay; „Calul" șutează fulgerător, un feroviar se sperie de bolidul care trece pe lîngă el și-l deviază în plasă: 4—3 pentru C.F.R. Ripensia atacă. Dar iată că, după 4 minute, Georgescu — uitat din nou de timișoreni — îl „duce" pe Lacatoș și înscrie pe lîngă Zombori: 5—3. Va fi învinsă

Ripensia? Mai poate face ea ceva în puținul timp care a mai rămas? În fotbal se poate orice!

În min. 76, la un corner, Dobay reia imparabil cu capul: 5—4. Mai sînt 5, 4, 3, 2 minute: apărarea feroviară nu mai rezistă asalturilor timișorenilor și, la un atac al lui Dobay, arbitrul fluieră fault în careu. Nu protestează nimeni. E rîndul lui Zombori să-și răscumpere din greșeli și portarul timișorean execută impecabil penaltiul: 5—5. Urmează epuizantele minute ale prelungirilor. „Artiștii" sînt vlăguiți; spectatorii la fel; o singură și ultimă zvîcnire în min. 97: Barbu execută o lovitură liberă de la 16 m și înscrie al unsprezecelea gol al meciului, al șaselea gol al feroviarilor, golul victoriei!

REVANȘA RIPENSIEI

După o astfel de finală, „Cupa" nu mai avea nevoie de recomandări. 78 de echipe districtuale și 62 divizionare A și B iau startul în cea de a treia ediție. În finală s-au întîlnit — pentru prima și ultima oară — Ripensia și Unirea Tricolor. Timișorenii, care nu uitaseră încă dușul rece primit cu un an înainte de la C.F.R., erau calmi, rezervați. Bucureștenii, avîntați pînă și în declarații: **„Se va termina cu legenda celor 15 minute ale Ripensiei" (Petrică Rădulescu); „Voi bea șampanie din cupă" (Sucitulescu); „Nu văd cum am putea pierde" (Schileru); „Dobay va fi simplu spectator" (Florea)** etc.

15 000 de spectatori erau prezenți în acea zi de 26 iunie 1936 spre a vedea la lucru echipă din Obor. **„Unirea Tricolor începe cu incursiuni vijelioase, care surprind pe ripensiști".** 10 minute de dominare bucureșteană și de joc **„atît de dur, încît însuși masivul Chiroiu se plînge de lovituri. A avut de-a face cu Cîrjan!"**

Și cam atît. „Vijelia din Obor" e destrămată de calmul

timișorenilor, elanul bucureștenilor e blocat într-o țesătură de pase și, încet-încet, pe teren se instaurează dominarea autoritară a Ripensiei, încă prudentă, dar știind cînd și cum să apese pe accelerator.

În min. 44 **„Ciolac, de pe linia de centru, deschide lung pe Dobay. Calul, cu Florea în spate, fuge pînă aproape de tușă, se întoarce brusc și intră în teren pentru a trage de la 16 m un șut care nu lăsa nici o speranță lui Petrică Rădulescu"**: 1—0.

La începutul reprizei a doua, bucureștenii atacă din nou și, în min. 50, Hocksary atinge mingea cu mîna în careu. Sonny Niculescu transformă, restabilind egalitatea pe tabela de marcaj (1—1). Dar numai pe tabela de marcaj, pentru că pe teren Ripensia pornește la luptă!

În min. 55 Beke îl lansează pe Bindea, care după cîțiva pași trage puternic. Petrică Rădulescu intervine, boxează și mingea ajunge la Schwartz care o plasează, calm, în poartă: 2—1. Șase minute mai tîrziu, Bindea trage în bară și mingea respinsă de apărătorii bucureșteni ajunge la Chiroiu, care-i pasează lui Ciolac. Petrică Rădulescu îi iese curajos înainte, dar Ciolac nu iartă: 3—1. Ripensia se liniștește. Oborenii fac rare incursiuni prin tabăra adversă. Min. 85 Ciolac primește mingea de la Dobay, îi driblează scurt pe Florea și Iliescu și plasează balonul în colțul drept al porții; Petrică Rădulescu s-a aruncat în stînga: 4—1. După 2 minute, e rîndul lui Schwartz să demonstreze cum se trage plasat: 5—1. Arbitrul se pregătește să fluiere sfîrșitul meciului, cînd Bindea face o cursă vertiginoasă, încheind-o cu un șut care zguduie plasa. Dar nu e gol. Arbitrul pretinde că Bindea ar fi atins mingea cu mîna înainte de a trage. Mă rog, nu se supără nimeni!...

Ripensia a cîștigat pentru a doua oară „Cupa" și a realizat prima „dublă" a fotbalului nostru (cîștigînd în același an și campionatul), iar jucătorii oboreni au învățat că nu-i bine să te grăbești cu declarațiile...

Dorin ȘTEFLEA

RĂSPUNDE Tom Poștașu

F. P. CÎMPINA. — Regretăm, dar n-are sens să prelungim la infinit duelul epigramistic legat de transplantul inimii (sau piciorului) lui Pele la fotbaliștii noștri, în plus, catrenul dv. nu strălucește ca umor. Mi se pare că și aici este nevoie de un... transplant!

GH. ROBEA, COMUNA RACOVIȚA. — Metalul Hunedoara a jucat în divizia A, în 1954. Ea s-a clasat atunci pe locul 11, din afara zonei de retrogradare în care se împotmoliseră Locomotiva (Rapid) București, Metalul Cîmpia Turzii și Progresul Oradea, dar a plecat o dată cu ele în „B". Federația apreciind că echipa recursese la practici incorecte pentru a evita retrogradarea.

A. VLAICU, GIURGIU. — 1. În finala campionatului mondial de fotbal din 1966, de la Londra, cele patru goluri ale englezilor au fost înscrise, în ordine, de Hurst, Peters și din nou Hurst (2). 2. „Acum cîțiva ani s-a disputat o finală C.C.E. între Internazionale și Benfica, pe o ploaie torențială". Nu precizați însă ce vreți să aflați? Ce cantitate de apă a căzut atunci pe metru pătrat sau care a fost rezultatul meciului? Documentația mea e sărăcă: nu vă pot spune decît rezultatul partidei: 1—0 pentru Internazionale, prin golul înscris de Jair.

ADRIAN PAPA, BUZAU. — Se pare că nu a putut fi perfectata prolectata întîlnire dintre echipele reprezentative de fotbal ale României și Braziliei. Nu putem decît să regretăm. Regretul nu este totuși atît de mare, ținînd seama de faptul că Pele nu e anunțat în echipa Braziliei, în turneul pe care această formație îl va întreprinde luna viitoare în Europa.

IULIUS DALIDIS, BUCUREȘTI. — 1. Trei boxeri europeni au reușit să cucerească titlul de campion mondial la toate categoriile: Max Schmelling (la 12 iunie 1930), victorios în repriza a 4-a prin descalificare, asupra lui Jack Sharkey, Primo Carnera (la 29 iunie 1933), învingător prin K.O., în repriza a 6-a, asupra aceluiași Jack Sharkey, care îl învinsese între timp pe Schmelling și se urcase, în locul acestuia, pe tronul greilor, și Ingemar Johansson (26 iunie 1959), care l-a făcut K.O. în repriza a 3-a pe Floyd Patterson. 2. Ce este cu Gaboraș? Joacă la Universitatea Craiova. E vina dv. sau e vina lui că n-ați aflat?

S. ANDREI, ORADEA. — Un rînd introdus de paginator ceva mai sus, a dus la greșeala pe care o sesizați. Scuzele noastre (ar trebui și ale paginatorului!).

L. I., TILEAGD. — Deși inima dv. bate pentru echipa orădeană Crișul, apreciați că această echipă a fost favorizată de arbitrul Pop Gavrila, în meciul cu Industria sîrmei. De asemenea, considerați că formația orădeană Olimpia a marcat din ofsaid în partida cu Politehnica Timișoara. Cu asemenea opinii, înțeleg de ce ați semnat scrisoarea doar cu inițiale. Curioasă este însă încheierea dv: „Mă întreb oare, redacția și administrația ziarului „Sportul", de ce nu cere Federației sancționarea acestor arbitri?". Redacția a cerut. Administrația este în culpă. Nu s-a ocupat temeinic de problema ofsaidurilor!...

Ilustrații: N. CLAUDIU

Și fotbalul s-a numărat printre sporturile favorite ale lui Costy Herold (în fotografie, în prim plan — stînga)

Polisportivitatea — o problemă actuală?

Continuăm seria răspunsurilor la ancheta noastră, publicînd astăzi opiniile unui alt polisportiv de clasă, poate cel mai dotat dintre toți, CONSTANTIN (COSTY) HEROLD.

Reamintim formularea întrebărilor noastre:

1. Considerați că în condițiile de azi ale activității sportive, practicarea concomitentă a mai multor sporturi poate fi recomandată tinerilor?

2. Ce determină, după părerea dv., drumul spre polisportivitate: anumite însușiri fizice sau factori externi (ambianță, dorință etc.).

3. Împrejurările actuale permit unui tînăr reușita (obținerea de performanțe) în mai multe sporturi concomitent?

4. Dacă ați avea un copil, spre ce sporturi l-ați îndruma? Sau ați prefera să se specializeze într-un singur sport? Dorim să știm dacă propria dv. experiență s-ar putea repeta astăzi.

1. Specializarea prea timpurie nu numai că a schimbat noțiunea de polisportivitate, dar a răpit tineretului posibilitatea de a intra în specializare cu un bagaj motric bogat, cu o pregătire fizică generală superioară, în momentul în care sportivii s-ar hotărî pentru o singură ramură de sport. Ar trebui însă reconsiderată noțiunea de polisportivitate așa cum ea era înțeleasă altădată, creînd o mare masă de practicanți multilateral pregătiți, din sînul căreia să iasă vîrfuri judicios îndrumate, care cu siguranță vor face ca la rîndul ei performanța sportivă să crească la un nivel mai înalt decît acum. Aș vrea să dau un singur exemplu: în ultimii ani juniorii noștri de la atletism s-au ridicat de fiecare dată la nivelul sau chiar peste nivelul celor mai buni juniori din Europa; făcînd saltul în categoria superioară a seniorilor, ei s-au plafonat, nu au mai justificat speranțele puse în ei, performanțele lor rămînînd inferioare foștilor lor adversari de peste hotare. Specializarea timpurie, saltul peste etapele de pregătire prin forțarea instruirii pentru a obține repede rezultate valoroase, pregătirea unilaterală, au plafonat pînă la urmă aceste elemente care nu au mai corespuns. Cred că se greșește în toate sectoarele în care se urmărește rezultatul imediat și mai ales în sectorul școlar, acest rezervor uriaș de talente și viitori campioni. După părerea mea, de exemplu, școlile sportive de elevi nu ar trebui să urmărească cu orice chip performanța, ci creșterea calitativă a tinerilor, îmbogățirea bagajului lor motric prin practicarea mai multor discipline sportive, creșterea valorii lor sportive într-o evoluție ritmică menită să-i îndrepte judicios spre performanță, cu atît mai mult cu cît elementele pe care le au la dispoziție sînt selecționate dintre cei mai buni elevi. Școala ar trebui să aibă la dispoziție mijloacele materiale necesare pentru difuzarea în masă a disciplinelor sportive dintre care atletismul, gimnastica și înotul nu ar trebui să lipsească.

Răspunzînd întrebării, cred că tinerii trebuie îndrumați spre practicarea concomitentă a mai multor sporturi, lucru posibil la nivelul activității de masă, practică ce nu exclude un început de specializare, pe care nu poate decît să o ajute. Motivarea este simplă: practicarea mai multor sporturi deodată creează sportivului o zestre motrică ce-i va fi de folos în toată activitatea sportivă pe care o va duce la nivel superior. Și aici, aș vrea să mai dau un exemplu, de data aceasta din baschet. Este cunoscută penuria de pivoți de care suferă baschetul românesc. Cred că lipsa de pivoți de valoare se datorește și îndrumării greșite a acestor elemente, pe parcursul creșterii lor. Necesitatea unor jucători de talie înaltă în echipe a determinat antrenorii să caute tineri cu fizic corespunzător pe care i-au pus în fața coșului învățîndu-i să execute mișcările pivoților. Lipsiți de un patrimoniu bogat de capacități motrice, ce se cîștigă numai prin practicarea și a altor sporturi, creșterea lor a fost limitată și randamentul lor limitat.

2. După părerea mea, nu există un factor determinant pentru orientarea spre polisportivitate. Personal, am simțit o mare pasiune pentru sport. Aș fi vrut să le practic pe toate și nu am putut să practic decît cîteva. Pasiunea pentru sport, te poate determina să activezi ca un polisportiv, iar o dotare naturală din punct de vedere fizic te poate îndemna și mai mult. Astăzi, mai mult decît în vremea mea, trebuie condiții și cînd spun acest lucru mă refer la baza materială pentru practicarea unui sport de masă. Urbanismul a limitat mult posibilitățile tineretului de a-și consuma energia. În vremea mea, nu eram nevoiți să trăsăm cu creta terenuri pe trotuare sau pe străzile asfaltate ca să putem să ne jucăm. Și ce minunat rezervor de deprinderi motrice este jocul! Găseam destule terenuri neamenajate și la îndemînă pe care să consumăm energia nestăvilită, proprie tinereții. Încadrarea tineretului numai în asociații și cluburi sportive limitează mult difuzarea în masă a disciplinelor sportive și restrînge numărul practicanților. Crearea unui număr mare de terenuri și baze sportive simple și săli pe lîngă școlile de toate gradele, pe lîngă instituții și întreprinderi, ar duce la o considerabilă creștere a numărului de practicanți, la crearea unei adevărate mase de sportivi din sînul căreia, polisportivi sau nu, ar ieși vîrfurile care ar pune și mai mult în valoare, la nivelul cel mai înalt, la nivel mondial, calitățile poporului nostru.

3. Am arătat la început că nivelul înalt atins de performanțele sportive a atras după sine specializarea și necesitatea unei pregătiri intense, cu volume și intensități mult sporite care limitează posibilitatea de a obține rezultate meritorii în mai multe sporturi deodată. Am putea da unele exemple, din sportul nostru și din cel internațional, de sportivi care au avut comportări meritorii, dar numărul lor este limitat și activitatea lor se reduce la două sporturi și acelea practicate în anotimpuri diferite.

Părerea mea este că la nivelul la care se găsește performanța sportivă astăzi ea nu mai permite unui tînăr obținerea de rezultate bune în mai multe sporturi deodată. La nivelul sportului de masă însă, acest lucru — o repet — este posibil.

4. Dacă aș avea un copil și ar manifesta înclinații și dragoste pentru sport, l-aș îndruma, pentru dezvoltarea lui armonioasă, spre practicarea mai multor sporturi, între care atletismul ar fi de bază. Mai tîrziu, ar urma și specializarea în ramura în care ar dovedi cele mai bune aptitudini. De fapt eu am un copil, o fată, elevă în clasa a 9-a, un copil echilibrat, care învață foarte bine, foarte conștiincios, cu preocupări intelectuale deosebite, iubește cartea și muzica, iar noi părinții ne străduim să-i cultivăm aceste însușiri frumoase. Pentru că fetița mea nu manifestă înclinații deosebite pentru sport, nu am îndrumat-o cu orice chip să-l imite pe tatăl său. A avut înclinații spre balet și într-o anumită perioadă i-am cultivat această trăsătură, a învățat de mică să înoate, merge pe bicicletă, a făcut serimă și puțin baschet, face parte din echipa de gimnastică artistică a liceului. Toate activități menite să contribuie la dezvoltarea armonioasă și sănătoasă a copilului.

Nu cred că experiența mea s-ar putea repeta astăzi cu aceleași rezultate. Copiii sînt astăzi peste măsură de încărcați cu fel de fel de activități și timpul lor disponibil este mult mai restrîns decît era al nostru altădată.